

4. According to the organizations of international human rights, on average more than 70 million minors displaced every year in Europe, about 800 thousand in the U.S., only about 6 thousand in Ukraine;

5. Threat of abduction of children who are in camps;

6. Child sexual assaults and abductions are on the rise;

7. Most kidnappers use guns, knives and other weapons to threaten, intimidate and control their victims;

8. Children's suffering from physical violence is not only an assault on the body, it is an insult to the victim's integrity;

9. Law enforcement agencies are keys to the solution of problems.

Negative effects of kidnapping are psychological trauma, lack of trust, fear. There are some solutions which when applied will help to reduce the rate of kidnapping in any society or country. Among them are: training strong anti-kidnapping agents (when law enforcement agencies are actively involved, the incidence of the crime is lessened), monitoring activities of policemen, serious punishment for any kidnapper, job creation (generating jobs for citizens of every country, especially the youth, will promote the fight against crimes; when people are gainfully employed, they won't need to commit crimes) [4].

References

1. Кримінальний кодекс України: чинне законодавство із змінами та допов. на 05 вересня 2017 року: Офіц. текст. – К.: Алерта, 2017. – 58 с.
2. Мартиненко Н.Е. Викрадення людини (кримінально-правові і кримінологічні аспекти): автореф. дис. канд. юридичнихосіб. Наук. – М., 1994. – 63 с.
3. [Electronic resource]. – Access mode: <https://znaj.ua/exclusive/bezvisty-znykli-chomu-v-ukrayini-shorichno-schezayut-5000-ditej>
4. [Electronic resource]. – Access mode: <https://owlcation.com/social-sciences/Kidnapping-Overview-Causes-Effects-and-Solutions>

Макар М.

*студент IV курсу юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету*

*Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри
кримінального права та процесу Чудик Н.О.*

ПРАВА ЗАСУДЖЕНИХ ДО ВІДБУВАННЯ ПОКАРАННЯ В УСТАНОВАХ ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ. ЇХ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ТА ПОРУШЕННЯ

Діюче Українське законодавство в сфері регулювання прав та обов'язків засуджених до позбавлення волі визначає чіткий перелік прав та обов'язків засуджених, який закріплений в Кримінально-виконавчому кодексі в частині 1 та 2 статті 107 Глави 17 «Умови відбування покарання в колоніях». У частині 1, статті 107 є чіткий та вичерпний перелік прав засуджених до позбавлення волі. Але у частині 2, статті 107 зазначено: «Засудженим можуть надаватися й інші права, реалізація яких не суперечить меті покарання, порядку і умовам виконання та відбування покарання.», що значно розширює права засуджених, та обмежує їх

лише такими правами, «які не суперечить меті покарання, порядку і умовам виконання та відбування покарання».

У зв'язку з вище викладеним виникає конфлікт між теоретичною та практичною сторонами явища відбування покарання за кримінальним законодавством. Оскільки за Кримінально-виконавчим кодексом у засуджених до відбування покарання шляхом позбавлення волі є певний перелік прав зазначених 1 частиною 107 статті КВК керівництво установ відбування кримінального покарання керуються лише вищезгаданою статтею. За частиною 2 тієї ж статті перелік прав засуджених значно розширюється, але не є прямо передбаченими.

Частина 2 статті 107 КВК :

2. «Засудженим можуть надаватися й інші права, реалізація яких не суперечить меті покарання, порядку і умовам виконання та відбування покарання.»

У зв'язку з формулюванням зазначеної статті права, визначені нею, є диспозитивними, а отже чи отримає засуджений «інші права» цілком залежить від керівництва установи відбування покарання.

З вище викладеного впливає проблема, де ув'язнені керуючись цією статтею не можуть отримати законні права, передбачені законодавцем, в повному обсязі або взагалі можуть їх не отримати.

Окрім частини 1 та 2 статті 107 КВК права ув'язнених визначаються «Європейськими пенітенціарними правилами», які були ратифіковані Верховною радою України. В частині I «Основні принципи», визначено 9 основних принципів прав ув'язнених, а саме:

1. При поводженні з усіма особами, позбавленими волі, необхідно дотримуватись їхніх прав людини.

2. Особи, позбавлені волі, зберігають усі права, яких вони не були законно позбавлені за рішенням суду, відповідно до якого вони засуджені до позбавлення волі чи взяті під варту.

3. Обмеження, накладені на осіб, позбавлених волі, повинні бути мінімально необхідними та відповідати тій обґрунтованій меті, з якої вони накладалися.

4. Утримання ув'язнених в умовах, які порушують їхні права людини, не може бути виправдано нестачею ресурсів.

5. Життя в місцях позбавлення волі повинно бути, наскільки це можливо, наближене до позитивних аспектів життя у суспільстві.

6. Утримання під вартою має здійснюватися таким чином, щоб сприяти поверненню до суспільства осіб, позбавлених волі.

7. Варто заохочувати співробітництво із зовнішніми соціальними службами та, наскільки можливо, залучення громадянського суспільства до участі у питаннях в'язничного життя.

8. Персонал пенітенціарних установ виконує важливу суспільну функцію, і тому порядок їх набору, професійної підготовки та умови роботи повинні забезпечувати їм можливість підтримувати високі стандарти поводження з ув'язненими.

9. Всі пенітенціарні установи повинні регулярно інспектуватися державними органами та піддаватися незалежному моніторингу.

Як показує практика, у місцях відбування покарання, у зв'язку з можливим неправомірним використанням службового становища керівництва установ відбування покарання, виникають певні ризики, як корупційні так і такі, що порушують права людини, визначені як національним законодавством так і ратифікованими державою конвенціями про права людини.

Окрім цього таке формулювання вище згаданої стані приводить до формування певної субкультури в кримінальному середовищі, де ув'язнені розділяються на своєрідні «касти» привілейованих та позбавлених певних прав ув'язнених. Це негативно впливає на саму суть відбування покарання, яке покликане виправити людину, яка здійснила злочин, та формує її як частину кримінального суспільства.

Описану проблему можна вирішити шляхом узагальненням практики забезпечення прав та свобод ув'язнених. Тобто створити умови, де ув'язнені будуть мати рівні права в різних установах відбування покарання.

*Никитюк І.
студентка I курсу юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету
Науковий керівник: к.і.н., доцент кафедри
теорії та історії держави і права ТНЕУ Грубінко А.В.
Консультант з англійської мови: к.ф.н., доцент
кафедри іноземних мов Рибачок С.М.*

JUDICIARY OF THE UNITED KINGDOM

The judiciary (also known as the judicial system or court system) is the system of courts that interprets and applies the law in the name of the state. The aim of this paper is to describe the court system in the United Kingdom.

The United Kingdom is a representative of the so-called Anglo-Saxon legal system, where the judicial precedent plays a leading role. The judiciary of the United Kingdom are the separate judiciaries of the three legal systems in England and Wales, Northern Ireland and Scotland. However, the judges of the Supreme Court of the United Kingdom, the Special Immigration Appeals Commission, Employment Tribunals, Employment Appeal Tribunal and the UK tribunals system do have a United Kingdom-wide jurisdiction.

In England and Wales, there is a system of general and administrative courts. The hierarchy of general courts consists of Lower Courts that represented by magistrate courts and county courts; and Higher Courts that represented by Supreme Court and House of Lords. The courts of the counties are the main bodies of civil justice, in which almost 90% of civil cases are considered at the first instance. The boundaries of the region in which the respective county court operates is determined by the Lord Chancellor. His powers include the liquidation, association or creation of new county judges.

Master Courts deal with basic criminal cases. They can make a sentence only within a fine or imprisonment for up to 6 months. If the masters find that the accused deserves more severe punishment, they transfer the case to the Crown Court.